

Poezelig: Lotte

Een moment monument...

Loes de Blok

© Loes de Blok, Leiden, december 2015

Drukwerk: Bron drukkerij, Zwijndrecht

Speciale uitgave in eigen beheer

Meer lezen? Onder pseudoniem: www.mindelblokhuizen.nl

Contact : info@mindelblokhuizen.nl

Tel. : 071-5761456

Poezilig: Lotte

Een moment monument...

Loes de Blok

Intro

Een speciaal cadeau voor eega Jan: dit boekje over onze Lotte. Nu in december 2015 vraagt hij bij elke gelegenheid nog om een nieuw Lotje. Maar ja, ze is niet meer. En terug toveren is niet mogelijk. Die kunst beheers ik niet. Anders zou ik het zeker doen. Want wat hebben we van haar genoten... Minet en Mara, Arie en Jopie niet te na gesproken. Ons pluizige poezenkind. Met haar 'sneeuwvlokjesvacht.' Over haar rug en zijkant zaten witte vlekjes in het grijs, die in de loop van haar leven zich verplaatsten.

Laat dit boekje een door mij opgericht monument zijn om het ruim 16-jarige leven van Lot te vieren. Mee te beleven en van te genieten. Dat was ze waard! Zestien jaar: het leek een moment. Achteraf. Maar zoals we vroeger zeiden: "Een monumentje" in plaats van een momentje. En dat werd de titel. Want ja achteraf vliegt 16 jaar voorbij.

Jan: ... Sintverrassing ...

Een inkijsje in een poezelig poezenleven! Veel leesplezier.

Leiden, december 2015,
Loes de Blok

Bolletje grijs-wit pluus in Huize Verbooy en de Blok

Onze grijze prinses is op 21 juni 1997 geboren in een huis van vrienden, met heel erg veel katten en kittens. Het was er een kattenpaleis. Met heel veel liefde en poezen omringd ontloek ze. En eega hoorde van haar bestaan. Eigenlijk was er een ander kitten over, maar na een kraambezoek waren we verkocht en had vooral eega zijn zinnen gezet op deze grijze dondersteen. De grijze kleur deed hem smelten in memorie van "Arie". Zijn hoog bejaard geworden ouwe rakker. Die - wij eenmaal samen met elkaar - hier een heerlijk bejaardentehuis heeft gehad. De kogel was door de kerk: de grijze prinses ging het worden. De oorspronkelijk besproken eigenaren vonden het Ok een ander kitten te kiezen.

Schoonmama is 's avonds meegegaan op pad, met de kattenmand in de aanslag. Onze vrienden gaven haar mee en haar naam werd Lotte. Uiteindelijk was ze in ons huis door het lot dat onze kater Jopie droevigerwijs de benen had genomen. Ze vond het maar niks bij ons. Verstopte zich in een hoekje en sprong op de stoel onder de eettafel om de boel maar

*Krabben in de plantenaarde gaat niet lukken,
hoe lief je ook kijkt Lotje*

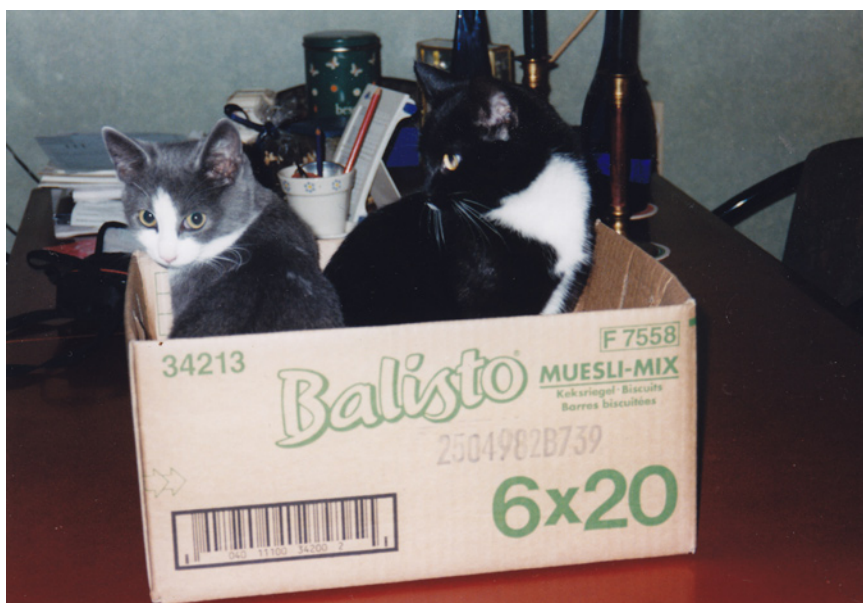
eens rustig te bekijken. Schoonmama maande ons haar te pakken en knuffelen, maar wij stonden op het standpunt dat ze zelf wel zou komen als haar vertrouwen groeide. We kletsten wel tegen haar. Om haar duidelijk te maken hoe welkom ze was. Dit bolletje grijs-wit pluus was een weekje of acht. We zezen haar kattenbak, bakje kittenvoer en water en lieten haar bijkomen.

Lot was zoveel katten gewend, ik geloof zowaar dat ze het een verademing vond, dat alleen

Minet met kitten Mara, enkele maandjes ouder dan Lot, hier rondliepen. Maar ze was flink beducht voor de verandering en zonder haar moeder. Destijds waren wij nog Spartaans voor onze katten, want de deuren gin-

gen dicht als we gingen slapen. Althans: in de loop der jaren werden wij met elkaar steeds meer één. En veroverden ze ook het voeteneind van ons bed. Ik geloof stellig dat ze door deze opvoeding ons in onze slaap – meestal - respecteerden, door hun begintijd.

Lotje zorgde voor deining, capriolen en golven liefde. Mara en Minet niet te na gesproken. Lot en Mara werden vriendinnetjes voor het leven en als we sentimenteel werden noemden we hen zusjes. Minet gedoogde Lot, en Mara caprioolde met haar mee. We hadden nog kippengaas over de aarde van de planten en plantjes, om graven te voorkomen. Mmm wel aan blaadjes knabbelen natuurlijk. De opvoeding was begonnen, maar gelukkig was ze al zindelijk.

*Samen in een doos als vriendinnetjes
(links Lot, rechts Mara)*

Het hemels paradijs

Al snel mocht ze even in de tuin ruiken en kijken. Natuurlijk sprong ze meteen in de boom. Het hemels paradijs was dat voor haar daar. Maar ze ging gelukkigerwijs niet direct naar aanpalende tuinen. Met argusogen volgde ik de twee doerakken: Lot en Mara. Minet kende de weg en kon ik met een gerust hart in de rondte laten keutelen. Wat heeft Lot veel in de tuin gelopen in haar leven. Langzamerhand haar grondgebied uitbreidend. Haar territorium. In aanvaring komend met buurkatten en soms heel stoer ze verjagend.

De kennismaking met sneeuw maakte mijn toenmalige hulp mee. Die deed 's morgens het kattenluik open. En de nieuwsgierigheid hier doorheen te lopen, won het van de kou. Huppelend erdoor heen. Opgevrolijkt van al die vlokken. Snel weer naar het veilige huis. Perfecte afdrukjes achterlatend.

De lente en krokusjes weer in aantocht. De grassprietjes die gegeten moesten worden. Daarna de haarbal voor vrouwtje achterlatend. Alles zat er al in, alle instincten aanwezig. Wat een wondertje toch!

Nee toch...

Met dat Lotte opgroeide en 9,5 maand was, beken we verbaasd naar haar buik en bevoelden maar voor de zekerheid. Nee hoor, nog maar eens kijken. Zou het kunnen dat... Ze had al een tijdje een half kattenpilletje, wat we voor zo'n jong ding genoeg vonden. Op naar de dierenarts die, onder heftig protest van Lot, diverse mislukte röntgenfoto's probeerde te maken. Lot zwaar kronkelend en blazend. Uiteindelijk eentje die de toets kon doorstaan. En ja haar buikje was echt een buik geworden. En op de foto: drie wondertjes maar liefst! En dat bleek het criterium om een normale bevalling te mogen laten gebeuren, in principe zonder keizersnee. Haar bekken was nog niet volgroeid en twee kittens zouden te groot worden voor haar. Met doorzichtige grote röntgenfoto trokken we verbaasd maar blij naar huis met haar. Lot zou jong moeder worden.

De komende twee weken heb ik me een slag in de rondte gezocht naar bevallingsboeken. Moeilijk aan te komen. En wat ik aan complicaties en tips, adviezen en waar op te letten, vond, dronk ik in. Een kratje zette ik klaar. Met kranten en zachte doeken. Extra aaitjes en knuffeltjes. En het liedje uit mijn kindertijd spookte met blijdschap door mijn hoofd: Poes, poes, lelijke poes, wist je dan niet dat je jongen moest? Zowaar mocht ik haar bolle buikje heel vaak aaien. Scheen haar gerust te stellen.

Zwanger van drie!

Ja echt, maar er mist er een!

Op de 21ste mei 1998: Hemelvaartsdag - onze ontmoetingsdag in 1989 - miauwde ze vroeg achter ons bed en sprong naar zolder. De boodschap was bij mij niet helemaal doorgekomen, maar toen ze weer beneden zich raar in mijn regenjas aan de kapstok kronkelde, kwam de boodschap over. Alle hens aan dek: Lotje gaat bevallen. Met zachte hand probeerde ik haar in het kratje te krijgen. De dierenarts had immers gemaand dat we er helemaal bij moesten blijven. Zij zocht echter de duisternis in de stof die onder de bank hing. Niet gedraald en de stof kapot geknipt, een plasje bloed was al zichtbaar. En ze beviel van haar eerste, dachten we. Op de grond onder de bank. Met fluwelen handen heb ik de navelstreng, conform de boekjes, afgeknoopt met garen en doorgeknipt. En numero uno na de likbeurten van Lot zachtjes in de krat gelegd, ondertussen haar lokkend ook te komen. Haar moederinstincten waren sterker dan de behoefte aan duisternis. Uiteraard een normaal instinct, maar mocht momenteel door haar jeugd niet. Opnieuw zag ik na een kwartiertje weeën, prachtig die natuur. Numero duo werd geboren. Na de grijs-witte - een katertje bleek achteraf - kwam er een zwart-witte, een poesje als ik me niet vergis. Prachtig

En waar is dat derde kitten nu?

op de film kunnen nemen. Een geliefde, bijna tastbare herinnering. Lot die nu zelf de navelstreng doorbeet, het schoonlikken. De nageboorte. De kleintjes met hun oogjes dicht, die feilloos de tepel kunnen vinden. Beschut aan het drinken. De ontspanning en intimiteit met Lot. Serene kraamrust.

Maar waar bleef nou die derde? Half uur wachten, drie kwartier en de dierenarts bellen. In totaal zijn we drie keer op en neer gereden met Lot en haar kroost. Prikjes met weeënopwekkers. Lot liet alles gelaten over zich heen komen. Zo moe was ze van haar zware werk. Normaal gesproken een leeuw bij de dierenarts. En ondertussen elke centimeter van ons huis doorzoekend, maar nee echt niets te vinden. Eega weer struinend door het huis. Dan ik weer. De derde gang naar de dierenarts: inmiddels

was het avond, en had weer een andere dierenarts dienst op deze feestdag. Hij bracht de uitslag dat er toch echt geen kitten meer was in haar buikje. Hij was er stellig over. Had de andere het zo mis gehad? Maar die foto dan? Opnieuw thuis opnieuw alles ondersteboven, maar op een gegeven moment legden we ons erbij neer. Met pijn en moeite.

Om 23:00 uur ging eega nog even naar de werkkamer boven, om een acceptgiro te pakken. Een uurtje of twaalf na de geboorte van numero uno. Hij schreeuwde naar me dat hij gepiep hoorde vanuit de zolderkast. En ja rennend naar hem toe, hoorde ik het ook. Gelukkig bleef het kitten piepen, iets wat ze alleen doen in doodsnood, om geen verkeerde dieren op hun spoor te zetten. Waar kwam dat geluid toch precies vandaan? De kast maar eens opengetrokken en dozen achter me wegstapelend. Echt alles moest eruit. Het is een als kast omgetoverde hoek in de schuif van het dak en de grond. En ja: daar op het koude beton, helemaal in het uiterste hoekje zag ik het kitten! Op mijn buik liggend en schuivend naar hem toe en zacht opgepakt. Eega de dozen nalatend.

Vies hard geworden plakkerigheid om hem heen. Dierenarts gebeld die adviseerde hem 10 minuten in lauwwarm stromend water uit de kraan te houden. En te masseren. Oh wat was ik bang dat deze het niet zou redden. En daarna of Lot hem zou accepteren. Maar opgeluchterwijze ging dit allemaal goed. En eenmaal stil en tevreden bij Lot drinkend kreeg ik er vertrouwen in. Zucht van verlichting! We proostten op moeders en kittens. Het nestje was toch nog compleet.

Drieling compleet

Wierig telen?

De volgende dag was Zolderkatje, zoals we hem inmiddels hadden gedoopt, levendig en actief. En het nestje groeide voorspoedig en tierde welig, zoals dat heet. Of zoals eega graag de boel wil omdraaien: teelde wierig. De echte numero duo hadden we Grijsje gedoopt, en de derde Streepje door haar leuke zwarte streepje over haar neusje binnen al haar wit. Het kraambezoek kon helpen minibeschuitjes met roze en blauwe muisjes te eten. Hoe toepasselijk: 'muisjes' eten bij kittengeboortes.

Minet kwam regelmatig bij het kratje even blazen om haar ongenoegen te uiten. Mara leek er niet veel belangstelling voor te hebben. Maar wij raakten niet uitgesproken over elke kleine vordering in de weken erna. Met

Voor het eerst buiten de kraammand gezet, valt er veel te ontdekken.

Baasje en vrouwtje smelten...

eenmaal open blauwe oogjes, na tien dagen, begonnen ze met de eerste komieke pogingen om uit de kist te klimmen. Natuurlijk zetten we ze er al weleens naast, maar daar werd Lotte weer erg onrustig van. Met haar 10 maandjes al een echt zorgzaam moedertje. Als de kelderkast open stond betrapten we haar een aantal maal met een kitten te gaan slepen. Ook weer hilarisch, want we zagen het soms pas bij het tweede kitten. En als je weet hoe vol onze kelderkast is, om er daar helemaal achteraan één uit te vissen... Maar goed, de kelderkast daarna dus ook weer opnieuw logisch heringedeeld.

Zelf vind ik de video over de bevalling en het opgroeien van de kittens van Lotje het

leukst. Er staan zoveel mijlpaaltjes op. Een prachtige herinnering. Zwijmel... Lot die haar kittens laat ontlasten, en zelf opeet, jaja dat doet de moederpoes in de natuur.. Maar tot het moment, na een aantal weekjes, dat de kittens voor het eerst kittenmelk proeven, onhandig met hun hele snuitje in het bakje en die koppies dan daarna: kostelijk. Dan dien je ze zindelijk te maken. Ogen en oren van voren en van achteren. Elk moment kunnen ze een verkeerde plek kiezen. Hoe vaak je ze ook op de bak zet. Lotte's kindjes hadden de nare gewoonte aangenomen onderin de bank in het stof te kruipen en daar hun behoefte te doen. Het werd dus zaak ze elke keer als ze daar weg wilden kruipen ze in hun nekvel op de bak te zetten. En ook hier bracht de dierenarts weer uitkomst met een spray die de luchtjes en bacteriën opnam. Die dagen meende ik dat de zindelijkheidstraining eeuwig duurde, zo alert diende ik te zijn, maar achteraf gezien hadden ze het met een paar dagen al door. En als eenmaal ééntje de weg wist, volgden de andere schapen over de welbekende dam. Komisch gezicht want ook daar maakten ze een spelletje van en zaten elkaar vrolijk in de weg. Eentje bovenop de kap van de bak bijvoorbeeld, die al slaand het andere zindelijk bezig zijnde kitten, probeerde weg te slaan.

*Staatsieportret drieling
(linksboven: Zolder, en rechts Streepje, in het midden Grijsje).*

De kolderieke sprongen, schijngvechten, het ontdekken van speelgoed, het oefenen van de jacht. Maar op een gegeven moment ging het me te ver dat Lotje met een vogeltje aankwam om haar kroost de kneepjes van het vak te leren. Op weg dus maar met dit beestje naar het vogelasiel. Schuldgevoel afkopend met een tientje. En altijd 's avonds laat, of in het weekend.

Eega lag graag languit op de grond met ze te spelen. En zij sprintend over hem heen. Of klimmend op zijn schoot om samen voetbal te kijken. Onze kittens keken in het begin nog graag naar ballen op de televisie. Hun kopjes meebewegend met de richting van de bal. Eenmaal ouder keurden ze, bij ons althans, de televisie geen blik meer waardig. Maar tegen die tijd waren ze al heel wat minder speels.

Baasje languit.

Oeps daar gingen de dotjes

En dan kwam het onafwendbare moment, dat we zochten naar een nieuw plekje voor ze. Bij het dierenasiel lieten we briefjes ophangen met ons telefoonnummer. En eenmaal zelf hun eigen kittens onderdak, gaven ze liefhebbers ons telefoonnummer door. De eerste bezoeken van een nieuw vrouwtje en/of baasje. Van eentje heb ik nog altijd spijt: deze dame was wel zo ongeduldig met ons een beslissing af te dwingen en een afspraak te willen zonder uitgebreide kennismaking of vertedering. Pff ze zag het als een deal die je zo snel en zakelijk mogelijk sluit. Natuurlijk had ik hier nee tegen moeten zeggen. Nooit meer contact mee kunnen krijgen. Maar ja ik was onervaren op dat gebied.

Dit in tegenstelling tot het nieuwe vrouwtje van Zolderkatje, dat hem ook altijd zo is blijven noemen. Zijn leven lang heb ik met haar en Zolder, kortweg, contact gehouden. Helaas heeft Zolder niet een hele hoge leeftijd mogen bereiken. Maar hij had een geweldig leven. Zo zeer dat er bij haar nu geen andere kat meer komt. Zo uniek was Zolder.

Grijsje bleef nog een paar weekjes langer, door vakantie van zijn nieuwe vrouwtje. En hoe langer het duurde, hoe moeilijker ik het vond. Grijsje, later Bollie genaamd, was het mannelijke evenbeeld van Lotje. Zo bijzonder. Jammer dat hij geen nakomelingen heeft mogen verwekken.

De prikjes, de paspoorten en stapels foto's gingen mee met onze dotjes. Of we zover gingen de video te dupliceren weet ik niet meer. Nou ja je zal maar kattengek zijn. Maar pijnlijk was het. Alsof er een stukje uit je hart wordt genomen. Zo maar foetsie met hen mee.

Compleet

Ons kattengezin was inmiddels compleet: Minet, Mara en Lotje. Zelf he-laas geen kinderen was dit waar we ons op richtten. In dit verhaal staat Lotte centraal dus daar gaan we mee verder. We vierden haar eerste verjaardag met het overbekende “Lang Zal Ze Leven”. En een extra lekker hapje voor allen. Een bandje om haar nek heeft ze nooit geaccepteerd en een vrolijk strikje zat er dus ook niet in. Ze onderging dit prachtlied stoïcijns.

Lotje had haar eigen ritme: lag 's nachts altijd alleen beneden op de bank, en trippel, trippel, trippel even komen begroeten bij toiletgang 's nachts. Even schattige kopjes geven, naast mijn kussen springen, aaitje en weer op weg naar de bank. Mara aan het voeteneind snorrend. Lot kon ook prachtig snorren. En een ander wapenfeit waren haar zwarte vieze plekjes onder haar toch verder brandschone roze neusje in al het wit. Grijsje bleek dit geërfd te hebben. Geen idee waar dit vandaan kwam.

Als eega 's ochtends van huis ging veroverde Lot de zolder. Favoriet bij haar. En elke dag bijna tot op de seconde trippelde ze om 15 uur naar beneden. Meestal zat ik dan in de werkkamer en zag en hoorde haar. Vlug de tuin in voor haar behoeften en verder slapen op de bank.

Nu we het toch over een inwendige klok hebben: tegen 18 uur vroeg ze toch echt om eten. Wee je gebeente je niet als goed personeel te gedragen! Rond 20 uur, journaaltijd, nestelde ze zich op de schoot van eega. Die twee hadden een bijzondere band! De bijzondere aaiwijze van eega ontlokte zeer zwaar snorren. En dat innig genoeglijke koppie op zo'n moment! Kostelijk.

Vermagerd

Met een jaartje of drie vermagerde Lotte en togen we steeds opnieuw naar de dierenarts. Geen sinecure voor haar. Ernstig boos en uit haar ritme gehaald. Alleen al jacht maken op haar om in het reismandje getild te worden was een crime, een tijgerjacht waardig. Dit deed ik dus met moed, beleid en trouw. Haar krabben negerend. Sowieso was die lieve, aardige, bescheiden, soms angstige poes, een leeuwijn bij de dierenarts. De assistentes gebruikten zelfs superzware leren handschoenen bij haar. Steeds opnieuw bekloppen, bevoelen, luisteren, bloed controleren: kerngezond zei de dierenarts elke keer.

Lotte kon niet bij het voer.

Om de draad weer even op te pakken, bij waar ik was gebleven. We snapten er niets van maar observeerden haar goed. En ja de boosdoeners betrapt: Mara en Minet hadden als moeder en dochter een bondje gesloten om haar van het eten af te houden. Wij ook niet voor een kleintje vervaard, de bakjes uit elkaar gezet en ziedaar ze werd op termijn weer haar mooie, iets vierkante, zelf. Helemaal voor niets die dierenartsbezoekjes.

Maar nu wel...met haar sneeuwvlokjesvacht.

Over leeuwijn gesproken heeft ze het ook een keer voor elkaar gekregen met kattenluik en al in de tuin te zitten. Ze had, waarvoor weet ik niet meer, lang doorgebracht bij de dierenarts in een hokje. En mocht niet naar buiten voorlopig, om haar narcose uit te laten werken. Buiten scholen teveel gevaren waar ze alert op moest kunnen reageren. Kattenluikje op slot gedraaid en mevrouw mocht versuft uit haar mandje in onze huiskamer. Woest was ze, woest. Merkte dat het luikje was gesloten, nam een aanloop, kop naar beneden en ram door het luikje. Middenin de tuin kwam ze tot rust met een brok luik om haar heen. Erachteraan hollen heeft in zo'n geval geen zin. Dus de deur open gezet en haar, hevig de buitenlucht snuivend, echt met roze neusje in de lucht, laten bijkomen. Na een uurtje kwam ze weer rustig in de kamer. Waar we natuurlijk elk spoor van reismanden fluks hadden verwijderd.

Op weg naar buiten.

Speeltijd met cadeautjes

In goede doen bleef ze lang speels. Met een grote aanloop in volle vaart de boom in tot in het topje, wiebelend onder haar gewicht. Ze draaide daar haar pootje niet voor om.

Balletjes, nepmuisjes, alles was reden tot spel. 's Nachts kregen we met open ramen zo vaak cadeautjes van haar en Mara, dat tot op heden de ramen slechts op een kiertje staan. Half levende cadeautjes wel te verstaan. Als moordmachine. En dan midden in de nacht maar weer op pad om de cadeautjes te redden of naar hun hemel te helpen bij noodzaak. Oh nee ik niet, was een schijtebroek, eega had deze twijfelachtige eer of de buurman. Of zelfs doodgewaande vogeltjes in een schoenendoos en geheid de volgende dag roerden ze zich weer en dan op naar het vogelasiel. Alwaar onze schuldgevoelens afkopend met wat papiergeld. Ze bleken vaak in shock. Ik ben weleens zo ver gegaan klassieke muziek voor ze te draaien. Of ze daar bevattelijk voor waren heb ik nooit kunnen bewijzen.

Het ergst was de nacht waarbij ik iets voelde bewegen langs mijn blote been in bed: een muisje had zich daar verstoppt! De gruwelgevoelens van me zal ik je besparen, maar ik heb er ooit een blog over geschreven.* En maandenlang heb ik mijn bed geïnspecteerd voor ik ging slapen. De snoodaards...

Nog één nestje meer...

Om met een reuzensprong naar haar achtste levensjaar te gaan: ze mocht weer zwanger worden van ons. Haar laatste nestje. Eega zeurde al jaren om een vierde kat. Dus weer stoppen met Lot's kattenpil mocht op zijn verjaardag. Zo leuk om te zien hoe langzaam katers rond haar liepen te sjansen en zij nuffig bleef tot het tijd was en ze haar keuze had bepaald. Alles speelde zich af in onze achtertuin. Hoe ik zag dat haar buikje zwol in de komende negen weken. Al zagen anderen het niet echt duidelijk, ik wel, kende mijn pappenheimer door en door. De laatste keer een kratje inrichten als kraammand en heuls veuls haar bollende buikje aaien.

En weer zwanger.

De dag brak aan waarop ze onrustig werd. Vele malen heb ik een afspraak weer een uurtje verzet, wachtend op wat ging komen met haar samen. Ze dook kasten in, maar ook – onverrichter zake - weer na een uurtje uit. Drentelde het hele huis door, met mij erachteraan. Eega kwam thuis en kookte. Met bord op schoot op bed, at ik mijn maaltje met een benieuwd oog op de sokkenlade van eega, waar ze zich doorheen had gewurmd. Wat komt dat komt, ze mocht zich nu best verstoppen. En ja daar zag ik beweging in de lade. Gauw naar me toegetrokken, voorzichtig, heel voorzichtig, en ja daar lag een zwart-witje! Het wondertje. Maar ik zag geen ademhaling. Dacht nog wel even een hartje te voelen. Dierenarts gebeld die vertelde hoe ik moest beademen, maar het baatte al niet meer. Na zijn advies het kitten bij moeders te leggen om haar ervan te doordringen en laten accepteren, legde ik het kitten op bed waar Lotte alles gadesloeg. Ze likte, ze maakte schoon, ze deed haar best en leek de werkelijkheid te gaan snappen, langzaam. Vriendin gebeld en samen hebben we het kitten op de foto gezet en zijn verdrietig geweest. Verwonderd hoe gaaf en volmaakt het kitten was. Het was er dit keer maar eentje. Meer kittens kwamen er niet.

Daarna naar de dierenarts waar ik hem, het bleek een mannetje, Joris

doopte. Plichtplegingen vervuld om hem op te laten halen door het crematorium. Op empathie hoefde ik niet te rekenen bij deze jonge dierenarts. Jammer. We hoorden nu pas dat het te lang was geleden dat Lotte een nestje had gekregen. Het schijnt dan logisch te zijn dat Joris doodgeboren was. Jee had ik graag eerder geweten.

De volgende dag heb ik met Lotte op schoot de hele dag op het bankje in de voortuin gezeten. Zo intiem samen. Me afvragend en het idee verwerpend om het dierenasiel te bellen om moederloze kittens. Haar hormoontjes gierden. Ontzwangeren viel niet mee zonder levend kitten. Joris hebben we laten cremeren en zijn as in een blikje in de tuin begraven. Het kortstondige leven van Joris. Helaas.

Leeg en minder compleet

Ten tijde dat Lotte ruim acht jaar was, is onze Minet helaas overleden op 12-jarige leeftijd. In 2005. Wat een verdriet en wat een beslissing tot het finale spuitje. Al was dat een keuze die we echt moesten nemen door haar pijn en uitgezaaide tumoren. Haar borstkankeroperatie, zes weken daarvoor, had helaas niet mogen baten. En ondanks dat we nog twee poezen overhielden was het akelig leeg in huis zonder Minet. Nu Minet geen nierdieet meer hoefde, lieten de dames het normale voer zich goed smaken. Hoe langer hun bekje likkend na het eten, hoe smakelijker het voor hen was geweest.

Eega wilde na een paar maanden dolgraag weer een derde kat. Dus uiteindelijk ben ik gezwicht en hebben we een actief kitten, dat we Sanne Floortje doopten, uit het asiel gehaald. Kortweg gezegd: het was geen succes! Hoe jammer ook, Sanne Floortje joeg Lotje en Mara door hun luikje de tuin in. Zelfs in de regen. Ze had de smaak te pakken ze op te jagen, en onze twee stresskippetjes verweerden zich niet. Met pijn in ons hart hebben we haar terug gebracht. Maar gehoord dat ze daarna bij middelbare mensen terecht kwam die zomers op een boot zaten. Zij zochten een enthousiast en avontuurlijk kitten. En dit bleek de juiste match!

In het asiel heeft Sanne Floortje nog menig 'klap' gekregen van een oude wijze kater. Dit socialiseerde haar beter dan mijn opvoedingspraktijken! Voor een boot is ze natuurlijk het meest perfecte en avontuurlijke maatje! We hebben het asiel beloofd nooit meer een nieuwe kat te nemen tijdens het leven van Mara en Lot.

Nuffig

*Verre verten ziet Lotte als
Egyptische prinses.*

De jaren verstreken met kattenkwaad en kattenliefde. Spel, vertedering, eten, charme en heel veel aaitjes, snorretjes en knorretjes. Onverwachte sprints de boom in. En met een reuzensprong er weer uit. Zich laten overvallen door regenbuien onderweg en druipnat thuiskomen.

Lot die weer eens ten onrechte van iets schrok, en Mara die haar dan spelenderwijs 'aanviel'. Ze kon 'beeldje' spelen als geen ander: doodstil met nuffig opgetrokken, damesachtig voorpootje stil zitten. Helaas kon ik daar geen foto van vinden.

Sommige mensen vinden een kat een vies dier, maar geen dier is zo schoon op zichzelf als een kat. Zodra ze ergens op hun gemak zijn, wassen ze zich al likkend zeer grondig. Maar het halfjaarlijkse pipetje anti-vlo was geen sinecure voor Lot. Sowieso vond ze het niet echt prettig opgetild te worden, al liet ze het toe, maar dan druppels in haar nek druppelen, waar ze niet bij kon...

Oh wat een drama. Oppassen haar daar niet op die plakkerige plek te aaien, want allemaal zwaar chemisch.

Op haar gemak wassend.

*Hoog en droog
peinst Lotje wat af.*

Poezen vergeten snel, dus ook dit was slechts kortstondig drama. Om daarna over te gaan tot de orde van de dag. Valt er nog ergens goed te slapen bijvoorbeeld? Welk plekje zal ik vandaag weer eens kiezen? In de loop van de jaren is elk beschikbaar plekje in het huis wel gebruikt door haar. Met de ene keer hier en de andere keer daar een favoriete plek.

En ja: Lot als senior

Haar laatste maanden was - als inmiddels 16-jarige senior - een plek op ons dikke vloerkleed, vóór de televisie favoriet. Een altijd ingedeukte plek. En een extra handdoekje op die plek vond ze helemaal heel fijn. Als goed personeel waren we door haar getraind. En maakte Lot haar wensen wel duidelijk. Op haar eigen, bescheiden, mysterieuze manier. Welke verre verten en wijsheden trokken door dat koppie als ze ondoordringelijk keek? Hoe wijs stonden die oogjes, die dan weer groen, dan weer amberkleurig waren? Ik kan me heel goed voorstellen dat in vroegere tijden de Egyptenaren de kat heilig verklaarden. Dat Egyptische zag je nog steeds, zelfs bij een 'gewone' Europese Korthaar als Lot. Hoe bijzonder ze als grijs-witje dan ook was voor ons.

Lot kreeg wel extra angsten. Natuurlijk voor de stofzuiger zoals veel katten. Maar ook als de oven gebruikt was en koel blies en van de luchtreiniger moest ze ook niets hebben. Gebiologeerd ging ze dan op afstand zitten kijken of er niet - heel toevallig - een grote dikke blazende kater uit te voorschijn zou komen. Weigerend haar eten aan te raken. De enige mogelijkheid haar te laten eten was dan het bakje te verplaatsen. Zelfs een ingeschakelde kattenfluisteraar kreeg deze angst niet uit haar.

Een van de laatste foto's als fotomodel.

Een paar maanden voor haar overlijden moest ze weer voor haar prikjes naar de dierenarts. Maar ze zat net achter een steeds wegrennend muisje aan in huis. Gruwel. Middenin haar jacht hebben we haar in het reismandje moeten zetten. Dit leverde heel veel zwaar ondergronds gebrom op. En nog weken later bromde ze als een getergde leeuw, zodra haar iets dwarszat. Gelukkig doofde dit gedrag langzaam aan uit. Het muisje in de kamer was onvervaard met de noorderzon vertrokken na het bezoek aan de dierenarts.

Ziek

En dan die laatste zorgwekkende daagjes. Lotje at en dronk weinig en verstopte zich op zolder! Ze lag altijd graag op zolder maar in het zicht op de bank daar. Nu verstopte ze zich achter opa's encyclopedie in een duister hoekje. En bleef daar veel langer dan gebruikelijk was voor haar. Zorgwekkend gedrag. We hebben heel wat capriolen moeten uitvoeren om haar 'uit te graven'. Ik ben er zeker van dat ze haar laatste avond laat nog op mijn schoot sprong en daar wat kortademig bleek.

De dag erna besloten we naar de dierenarts te gaan. Ze sprong zelfs niet meer op schoot. Gelukkig kwam ze even beneden en ging in de tuin, nota bene in de zon, stilletjes zitten. Daar heb ik haar kunnen vangen en in het reismandje gedaan die eega openhield. Wij zijn totaal op elkaar ingespeeld om katten in mandjes te zetten. Op dat moment zette Lotje het op een schreeuwen en vechten en zette haar nageltjes in mijn arm tot bloedens toe. Ik liet niet los, omdat ik haar met een open deur anders nooit meer op tijd zou kunnen vangen. Ik was net geopereerd en bleef thuis, hopen op goed nieuws. Eega op pad.

Eega belde me en gaf me de dierenarts. Onder zwaar protest had Lotje een röntgenfoto gekregen, die niet een, twee, drie lukte. Er bleek vocht achter haar longetjes te zitten. Behandeling was op een intensieve manier nog wel mogelijk geweest, maar de dierenarts gaf haar nog maar twee weekjes. Verdrietig besloten we haar dat niet aan te doen. Eega kwam me halen.

Geëmotioneerd aaide ik 1 augustus 2013 Lot in haar mandje en wenste haar een goede reis. Vertelde haar hoeveel we van haar hielden en wat een geweldige kat ze voor ons was geweest. De dierenarts had een geweldig gevoel voor timing – hulde - en kwam pas na dit afscheid met een grote spuit met roze vloeistof. Lot keek nog even naar wat daar gebeurde, verbaasd. En ik bleef praten en aaien. Het ging snel, heel snel. Grote druppels tranen op mijn jurk.

Lotte crematie 5-8-2013

Lot springt eruit.

Schiette schatte meisje,
Jij bent mijn treisje,
Jij bent mijn kat,
Een echte schat!

Goede reis, aaitje en knuffel,

Baasje Jan en Vrouwtje Loes

En nu:

Mara heeft meer dan een jaar op Lotte's laatste – ongewassen - handdoekje uit de reismand gelegen. Op haar favoriete plek voor de televisie. Haar geur was kennelijk lekker. Lotje's crematie was prachtig, mooi en waardig. Huisvriend Nico was er bij. Op een bankje onder een boom in de schaduw hebben we keuvelend het hele crematieproces afgewacht. Haar vlinderbeschilderde blikje staat in de vitrinekast naast het blikje met de as van Minet.

Nog vaak halen we tedere herinneringen op. Of grappige. Of gedenkwaardige. Mara heeft lieve trekjes van haar overgenomen. Eega vraagt nog altijd naar een nieuwe Lot.

Tweejarige sterfdag: 1 augustus 2015

Poezilig: Lotte, Moment monument: december 2015: Loes de Blok

Bedankt Nico voor het scannen, Hannie voor de feedback, Jan voor de catering en Bron drukkerij in de persoon van Alwin voor de geduldige opmaak en adviezen!

* Link: <http://mindelblokhuizen.nl/prooi>

Vereeuwigd!
(Links dochter Mara, midden Lotte en rechts moeder Minet).
(Judith van der Meer 1999).

